

Arrest

**nr. 340 954 van 11 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat P. DE WOLF, en van attaché S. DE MULDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 30 juli 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 31 juli 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 25 augustus 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Bij het CGVS werd verzoekster gehoord op 8 augustus 2024.

1.3. Op 28 oktober 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort tot de Hawiye-clan, subclan Abgaal. U bent geboren in 1985 in Xagarey, gelegen in het district Cadale, in de regio Middle-Shabelle waar u tot aan uw vertrek uit Somalië verbleef.

U bent niet naar school geweest en u hebt niet leren lezen en schrijven. U hielp uw vader met zijn geiten. In 2004 bent u getrouwd met A.(...) A.(...) H.(...). Uw man werkte als chauffeur en vervoerde personen en geiten naar Mogadishu. In 2014, vervoerde uw echtgenoot twee leden van Al-Shabaab zonder daarvan op de hoogte te zijn. Bij een checkpoint werden deze personen herkend door de politie en vermoord. Diezelfde dag werd uw man gebeld door Al-Shabaab. Hij werd beschuldigd van een informant te zijn voor de overheid en hij werd ter dood veroordeeld. Uw man heeft u daar telefonisch van op de hoogte gesteld, en is gevlucht. Sindsdien hebt u geen contact meer met uw man. Omdat u zelf moest instaan voor uw inkomsten hebt u een theehuis opgericht. In juni 2022, werd u benaderd door vier leden van Al-Shabaab. U moest uw dochter S.(...) afstaan aan hen. U weigerde om uw dochter mee te laten gaan. Enkele dagen later werd uw dochter onder dwang meegenomen. Een jaar later ontsnapte uw dochter en kwam ze tot bij u op 16/07/2023. U belde uw oom langs moederszijde, die stelde dat hij een oplossing zou regelen en dat u moest wachten. De dag nadien nam u uw dochter mee naar uw theehuis. U verliet uw theehuis om medicatie te brengen naar uw andere dochter die zich op uw landbouvveld bevond. Op dat moment vond een bomaanslag plaats op uw theehuis. Leden van Al-Shabaab gooiden granaten, en uw dochter en vier andere personen kwamen hierbij om. Toen u terugkeerde naar uw theehuis en het lichaam van uw dochter zag verloor u het bewustzijn en werd u naar huis gebracht. De dag erna vond de begrafenis van uw dochter plaats. Kort daarna werd u gebeld door Al-Shabaab. U werd beschuldigd van het organiseren van uw dochter haar ontsnapping, en u werd ter dood veroordeeld. U belde opnieuw naar uw oom. Deze keer regelde hij meteen vervoer waardoor u kon vluchten naar Mogadishu.

U verliet Xagarey op 20/07/2023 naar Mogadishu. U bent samen met uw vier kinderen per vliegtuig uit Somalië vertrokken met een vals paspoort. U passeerde twee voor u onbekende landen waarna u op 30/07/2023 arriveerde in België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 31/07/2023. Bij terugkeer naar Somalië vreest u gedood te worden door Al-Shabaab omdat ze u beschuldigen van het organiseren van de ontsnapping van uw dochter.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u neer: VGV-attesten van uw dochters en uzelf, medische documenten Fedasil, verklaringen op eer GAMS, lidkaarten GAMS, en medische documenten CRH Verviers. Op 22 augustus 2024 maakte u uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Omwille van onderstaande vaststellingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht.

1. Er zijn tegenstrijdigheden tussen wat u verklaart op het CGVS en bij de Dienst Vreemdelingen Zaken (DVZ).

- Tijdens uw interview bij de DVZ heeft u verklaard dat u minder dan een jaar geleden gevangen werd genomendoor Al-Shabaab, en dat ze u ondervraagden over uw partner (CGVS-vragenlijst). Op het CGVS ontkent u dat u werd opgesloten, maar stelt u dat u enkel werd geslagen. Daarnaast zegt u dat dit gebeurde in 2014, één week nadat uw man vluchtte (CGVS, p3 & p17-18).*

- Bij de DVZ stelde u dat Al-Shabaab uw huwelijk met uw man onwettig verklaarde, u beval te scheiden van uw man, en dat u moest trouwen met een lid van Al-Shabaab (CGVS-vragenlijst). Op het CGVS ontkent u dit (CGVS, p18-19).
- Bij de DVZ verklaarde u dat uw dochter moest trouwen met een buitenlandse man waarvan u de taal niet verstond (CGVS-vragenlijst). Op het CGVS ontkent u dit, en zegt u dat het een oudere man was genaamd O.(...) H.(...) (CGVS, p3 & p21).
- Als laatste verklaart u op het CGVS dat u telefonisch met de dood werd bedreigd door Al-Shabaab nadat u uw dochter had begraven (CGVS, p15). Tijdens uw interview bij de DVZ heeft u dit niet vermeld.

2. Er zijn tegenstrijdigheden in wat u verklaart op het CGVS.

- Enerzijds verklaart u dat uw dochter werd meegenomen in juni, en dat ze één maand daarna terugkeerde op 16 juli (CGVS, p15). Anderzijds zegt u dat ze een jaar is weggeweest (CGVS, p19).
- Gevraagd naar de locatie waar uw dochter werd vastgehouden, zegt u dat u het niet weet omdat uw dochter begon te wenen telkens als u met haar sprak (CGVS, p20). Nochtans weet u wel dat ze werd mishandeld, met wie ze is gevlucht, en hoe ze is ontsnapt (CGVS, p15 & p22). Het was bijgevolg wel mogelijk om met uw dochter te spreken over haar ontvoering, en is het niet aannemelijk dat u zich achteraf niet hebt geïnformeerd over de plaats waar ze al die tijd verbleef.

3. Het gedrag van u en uw oom is inconsistent.

- Toen uw dochter terug bij u was, belde u meteen naar uw oom. Die zei dat u moest wachten, en dat hij iets zou regelen (CGVS, p23). De dag nadien, nadat uw theehuis werd aangevallen waarbij uw dochter werd gedood, u uw dochter begroef en u vervolgens bedreigd werd door Al-Shabaab, belde u opnieuw naar uw oom. Deze keer stuurde hij meteen een chauffeur die u en uw vier kinderen naar Mogadishu bracht (CGVS, p24). Gezien de ernst van de situatie is het bedenkelijk dat uw oom niets ondernam toen u hem de eerste keer om hulp vroeg, en pas actie ondernam nadat uw dochter stierf.
- Nadat u Somalië verliet kreeg u van uw oom te horen dat Al-Shabaab nog steeds op zoek is naar u, maar u heeft geen idee hoe uw oom dat weet (CGVS, p16).
- Gezien de reputatie van Al-Shabaab, die ook in uw dorp woonden en waarvan u wist dat ze meisjes mishandelden, alsook de eerdere problemen die uw man kende met Al-Shabaab, is het niet aannemelijk dat u dacht dat ze u met rust zouden laten nadat ze u voor de eerste keer vertelden dat u een dochter moest afstaan aan hen (CGVS, p17,19-20).
- Het is niet aannemelijk dat u zich nooit hebt geïnformeerd naar de dochter van uw buurman die rond dezelfde periode als uw dochter werd ontvoerd door Al-Shabaab (CGVS, p21). Dit was toch een uitgelezen kans om zo informatie over het lot van uw dochter te bekomen.

4. Ten laatste zijn er meerdere onwaarschijnlijkheden die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondergraven.

- Het is opvallend dat Al-Shabaab zo veel moeite stak in het ontvoeren van uw dochter en haar lotgenoot, om hen dan door een nalatigheid te laten ontsnappen. U verklaart dat de man van uw dochter op missie vertrok waardoor ze alleen was en samen met een ander meisje kon ontsnappen (CGVS, p22).
- Het is niet aannemelijk dat uw dochter toevallig de weg terugvond naar uw dorp. U verklaart dat ze niet wist waar ze was, maar door op goed geluk te blijven lopen ze in uw dorp terechtkwam (CGVS, p22).
- Van u kan verwacht worden dat u uw ongewone en bijzondere reis kan toelichten. Er werd 14.000 dollar, of te om en bij de 20 keer het gemiddelde jaarinkomen, betaald voor uw reis uit Somalië (zie administratief dossier). Uw oom heeft de reis bekostigd, maar u weet niet waar dat geld vandaan komt en u hebt dat ook nooit gevraagd (CGVS, 26). Het is bedenkelijk dat u nooit hebt geïnformeerd naar de manier dat uw oom aan dergelijk groot bedrag kwam, vooral omdat u aangeeft dat u nog contact hebt met hem en hij zo het leven van u en uw kinderen redde (CGVS, p14-15).

Uit de neergelegde medische attesten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat voorgaande vaststellingen moeten worden gewijzigd, noch dat u ten gevolge van uw besnijdenis of die van uw dochters, en uw psychologische- en fysieke toestand u niet kan

terugkeren naar uw land van herkomst. U koppelt aan uw besnijdenis en die van uw dochters evenmin een vrees aan bij terugkeer (CGVS, p3,16,26).

Uw opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 22/08/2024 waarin u stelt dat uw dochter in 2022 werd ontvoerd wijzigen voorgaande vaststellingen niet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten **UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op <https://www.refworld.org>, de **EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023**, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het **EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de **EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de **COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit.

De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en

Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Middle Shabelle te worden beoordeeld.

Middle Shabelle wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Middle Shabelle een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Middle Shabelle is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De regio Middle Shabelle ligt in het zuidoosten van Somalië en vormt samen met Hiraan de deelstaat Hirshabelle. De hoofdstad van de regio is Jowhar. Het conflict in Middle Shabelle omvat de voortdurende confrontatie tussen al-Shabaab en anti-al-Shabaabtroepen, met inbegrip van clanmilities. In het laatste kwartaal van 2022 hebben regeringstroepen de regio Middle Shabelle ontruimd van de bolwerken van al-Shabaab en in december 2022 Adan Yabaal, het regionale centrum van de groepering in Middle Shabelle, ingenomen. De controle over andere gebieden blijft betwist.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Middle Shabelle geschat op 961.554 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 127 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (71). Het betreffen voornamelijk aanvallen van al-Shabaab op de aanwezige nationale en internationale strijdkrachten. ACLED noteert onder meer ook nog militaire operaties van het Somalische leger en partners tegen al-Shabaab, interclangevechten en gevechten tussen legereenheden. In de categorie explosions/remote violence is AS verantwoordelijk voor de meerderheid van de 44 geregistreerde incidenten. Al-Shabaab voert vooral aanslagen uit op nationale en internationale strijdkrachten en pleegt enkele gerichte aanslagen op burgers. In de meeste van de geregistreerde aanslagen gebruikt AS geïmproviseerde explosieven (IED's). De overige incidenten zijn luchtaanvallen op AS-doelwitten door de nationale strijdkrachten en hun internationale partners (US AFRICOM, ATMIS). Bij de 12 geregistreerde incidenten van gericht geweld tegen burgers (violence against civilians), noteert ACLED enkele moorden en ontvoeringen door AS, schietincidenten door de Abgalclanmilities, de Shiidleclanmilitie, onbekende gewapende groepen en het Somalische leger. ACLED noteert in totaal 766 dodelijke slachtoffers in de regio Middle Shabelle door het geweld. De meeste slachtoffers registreert ACLED onder de categorie battles met 655 doden. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten, politieagenten, clanmilitieleden en AS-strijders die omkomen tijdens militaire operaties of (inter)clanconflicten. Soms vallen er burgerslachtoffers. In de verslagperiode klasseert ACLED 17 incidenten onder de noemer civilian targeting met 16 burgerdoden in de categorie violence against civilians en 13 in de categorie explosions/remote violence. De meerderheid van de intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/onveiligheid, droogte en overstromingen, hervestigt zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Middle Shabelle sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een

ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Middle Shabelle in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Middle Shabelle een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Middle Shabelle. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting van enkele van de aangehaalde rechtsbepalingen, gaat verzoekster in een eerste onderdeel van het middel in op de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Zij stipt daarbij de samenwerkingsplicht en het principe van het voordeel van de twijfel aan en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In een tweede onderdeel van het middel gaat verzoekster in op de nood aan subsidiaire bescherming in haar hoofde gelet op de problematische situatie in Somalië in het algemeen en in Middle Shabelle in het bijzonder.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 17 december 2024 dient verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in, waaraan zij volgend bijkomend stavingstuk voegt: een e-mail van haar advocaat aan het CGVS van 19 juni 2024.

2.2.3. Op 12 maart 2025 dient verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 7), waaraan zij volgend bijkomend stavingstuk voegt: een kopie van een bewijs van nationaliteit met legalisatie door de Somalische ambassade te Brussel van 12 februari 2025.

2.2.4. Op 21 oktober 2025 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 12) waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- UNHCR “*International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*” van september 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Somalia*” van augustus 2023;
- EUAA “*Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation*” van februari 2023;
- EUAA “*Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update*” van 17 mei 2023;
- COI Focus “*Somalië: Veiligheidssituatie*” van 25 maart 2025 (update);
- EUAA “*Country Guidance: Somalia*” van oktober 2025;
- EUAA “*Country of Origin Information Report Somalia: Security Situation*” van mei 2025;
- EUAA “*Country of Origin Information Query Somalia: Major political, security, and humanitarian developments*” van 13 augustus 2025;
- COI Focus “*Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV) (update)*” van 20 februari 2025.

Verder verwijst de commissaris-generaal naar de volgende documenten die in bijlage zouden zijn gevoegd:

- LIFOS, “*Migrationsverket (Swedish Migration Agency), Country of Origin Information Somalia, Female Genital Mutilation (version 2.0) – Translation*” van 13 mei 2025;
- COI Focus “*Somalië: Betrouwbaarheid van identiteitsdocumenten in Zuid- en Centraal-Somalië*” van 24 mei 2022 (update).

2.2.5. Ter terechtzitting legt de commissaris-generaal een outprint van volgende stukken neer:

- LIFOS, “*Migrationsverket (Swedish Migration Agency), Country of Origin Information Somalia, Female Genital Mutilation (version 2.0) – Translation*” van 13 mei 2025;
- COI Focus “*Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV) (update)*” van 20 februari 2025;
- COI Focus “*Somalië: Betrouwbaarheid van identiteitsdocumenten in Zuid- en Centraal-Somalië*” van 24 mei 2022 (update).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vrees om gedood te worden door Al-Shabaab vermits:

(a) verzoekster tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen aflegt over de vraag of zij al dan niet werd gevangengenomen door Al-Shabaab, of Al-Shabaab haar al dan niet vroeg om haar huwelijk met haar man onwettig te laten verklaren, of haar dochter al dan niet met een buitenlandse man moest huwen, of zij al dan niet telefonisch werd bedreigd met de dood door Al-Shabaab,

(b) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt bij het CGVS omtrent de duurtijd dat haar dochter zou zijn meegenomen,

(c) het niet aannemelijk is dat zij zich achteraf niet bij haar dochter heeft geïnformeerd omtrent de omstandigheden van de mishandeling door de hand van Al-Shabaab,

(d) verzoeksters gedrag en dat van haar oom inconsistent zijn, waarbij het gebrek aan (onmiddellijke) voorzorgsmaatregelen en gebrek aan informatie vergaren bij verzoeksters buurman wiens dochter rond dezelfde periode werd ontvoerd de geloofwaardigheid van haar relaas ondermijnen,

(e) het niet aannemelijk is dat Al-Shabaab zo veel moeite stak in het ontvoeren van verzoeksters dochter en haar lotgenoot, om hen dan door een nalatigheid te laten ontsnappen,

(f) het niet aannemelijk is dat verzoeksters dochter haar weg toevallig terugvond naar het dorp,

(g) de vaststelling dat verzoekster niets kan vertellen over haar ongewone en bijzondere reis is bedenkelijk;

(ii) de door verzoekster voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming kunnen ombuigen. Daarenboven kan uit deze stukken niet blijken dat zij door haar besnijdenis of deze van haar dochters en haar psychische- en fysieke toestand haar niet kan terugkeren naar haar land van herkomst; verzoekster koppelt aan haar besnijdenis en die van haar dochters evenmin een vrees bij terugkeer;

(iii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de situatie onderzocht in de regio Lower Shabelle en wordt geconcludeerd dat verzoekster nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in

rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster verklaart dat haar man in 2014 werd ontvoerd door twee leden van Al-Shabaab. In juli 2022 zouden vier leden van Al-Shabaab haar hebben benaderd en hebben geëist dat zij haar dochter S. aan hen zouden afstaan. Verzoekster zou dit hebben geweigerd, waarop haar dochter enkele dagen later werd meegenomen onder dwang. Een jaar later ontsnapte verzoeksters dochter en kwam ze terug thuis. De dag nadien zou er een bomaanslag hebben plaatsgevonden op het theehuis van verzoekster, waarbij haar dochter zou zijn overleden. Kort nadien zou verzoekster zijn gebeld door Al-Shabaab. Zij zou zijn beschuldigd van het organiseren van de ontsnapping van haar dochter en zij zou ter dood zijn veroordeeld. Hierop zou verzoekster, samen met haar vier minderjarige dochters, Somalië hebben verlaten.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.3. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeksters opeenvolgende verklaringen incoherenties en tegenstrijdigheden bevatten die de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas ondermijnen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat:

- (a) verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat zij minder dan een jaar geleden gevangen werd genomen door Al-Shabaab, terwijl zij op het CGVS ontkent dat ze werd opgesloten, maar stelt dat ze enkel werd geslagen en dat dit in 2014 gebeurde;
- (b) verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat Al-Shabaab eiste dat zij haar huwelijk met haar man onwettig verklaarde, beval te scheiden van haar man en dat zij moest trouwen met een lid van Al-Shabaab, hetgeen zij op het CGVS ontkent;
- (c) verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat haar dochter moest trouwen met een buitenlandse man, terwijl zij dit op het CGVS wederom tegenspreekt en verklaart dat het met een oudere man was;
- (d) verzoekster poneert bij het CGVS dat zij telefonisch met de dood werd bedreigd door Al-Shabaab nadat zij haar dochter had begraven, hetgeen zij op de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld liet.

Ter verklaring van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden voert verzoekster in haar verzoekschrift aan dat zij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 8 augustus 2024 alle fouten heeft rechtgezet. Zij merkt dan ook op dat zij blijft vasthouden aan haar verklaringen zoals zij deze heeft uiteengezet op de zetel van het CGVS. Bij haar aanvullende nota van 17 december 2025 voegt verzoekster een e-mail van haar advocaat aan het CGVS van 19 juni 2024 waarin wordt opgemerkt dat er manifeste misverstanden zijn opgevallen met de tolk bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en ze legt uit dewelke.

Verzoekster toont niet in concreto aan dat er in casu sprake zou zijn geweest van problemen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en onlogische verklaringen zouden kunnen verklaren. De vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken bevat geen indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag haar werd voorgelezen in het Somalisch, heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft verstrekt (administratief dossier, stuk 7). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bracht verzoekster inderdaad aanpassingen aan bij haar verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent de naam van de vader van haar kinderen, het feit dat haar dochter niet door een allochtoon maar

door Al-Shabaab werd meegenomen en dat zij nooit is opgepakt geweest (administratief dossier, CGVS, p. 2-3). Bij haar aanvullende nota van 17 december 2024 voegt verzoekster een e-mail van haar advocaat aan het CGVS van 19 juni 2024 waarin wordt opgemerkt dat er manifeste misverstanden zijn opgevallen met de tolk (die overeenstemmen met wat verzoekster zelf aangeeft in het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS). De Raad merkt op dat uit lezing van de notities van het interview en onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeksters antwoorden daar gedetailleerd en specifiek waren. Er kan niet worden ingezien hoe en waarom dergelijke specifieke antwoorden zouden zijn genoteerd mocht verzoekster dit zelf als dusdanig niet hebben verklaard. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken onpartijdig is en geen persoonlijk belang heeft bij de positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Ook geeft verzoekster bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog aan dat zij de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed had begrepen en dat zij al haar problemen kort kon vermelden (administratief dossier, CGVS, p. 3). Er dient aldus te worden besloten dat verzoeksters verklaringen zoals zij deze bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft uiteengezet niet voor interpretatie vatbaar zijn, dat haar verbeteringen bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en via mail getuigen van een post-factumkarakter en aldus niet van aard zijn om de aperte incoherenties en tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen te herstellen. Door in het verzoekschrift verder te volharden in één versie van de tegenstrijdige verklaringen kan verzoekster dan ook niet overtuigen en kan zij geen afbreuk doen aan de voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissing.

2.3.4.4. In de bestreden beslissing staat verder pertinent te lezen als volgt:

“Gevraagd naar de locatie waar uw dochter werd vastgehouden, zegt u dat u het niet weet omdat uw dochter begon te wenen telkens als u met haar sprak (CGVS, p20). Nochtans weet u wel dat ze werd mishandeld, met wie ze is gevlucht, en hoe ze is ontsnapt (CGVS, p15 & p22). Het was bijgevolg wel mogelijk om met uw dochter te spreken over haar ontvoering, en is het niet aannemelijk dat u zich achteraf niet hebt geïnformeerd over de plaats waar ze al die tijd verbleef.”

Verzoekster merkt in haar verzoekschrift op dat de plaats waar haar dochter tijdens haar ontvoering verbleef een “triggerpunt” is voor haar en dat zij hierover vragen heeft proberen stellen, maar dat onsuccesvol bleek. De Raad merkt op dat verzoekster met dit betoog in wezen niet verder komt dan het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het poneren van een blote bewering, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee zij de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband niet kan verklaren of weerleggen.

2.3.4.5. Verder relateert verzoeksters houding en haar verklaringen omtrent de houding van haar oom de door haar geschetste vrees voor vervolging door Al-Shabaab.

In dit verband considereert de commissaris-generaal vooreerst terecht als volgt:

“Toen uw dochter terug bij u was, belde u meteen naar uw oom. Die zei dat u moest wachten, en dat hij iets zou regelen (CGVS, p23). De dag nadien, nadat uw theehuis werd aangevallen waarbij uw dochter werd gedood, u uw dochter begroef en u vervolgens bedreigd werd door Al-Shabaab, belde u opnieuw naar uw oom. Deze keer stuurde hij meteen een chauffeur die u en uw vier kinderen naar Mogadishu bracht (CGVS, p24). Gezien de ernst van de situatie is het bedenkelijk dat uw oom niets ondernam toen u hem de eerste keer om hulp vroeg, en pas actie ondernam nadat uw dochter stierf.”

Verzoekster hekelt in haar verzoekschrift dat de commissaris-generaal zich totaal niet kan inleven in haar situatie en deze van haar oom. Zij betoogt vervolgens dat haar oom bezig was met een uitweg te zoeken, maar dacht nog een dag of twee de tijd te hebben om alles te regelen. Toen één van de dochters werd vermoord, deed de oom er wel alles aan om verzoekster en haar kinderen te redden aangezien de situatie toen levensbedreigender werd dan daarvoor. Verzoekster merkt op dat het dus niet zo was dat haar oom niets ondernam tijdens haar eerste hulpkreet en daarentegen zijn uiterste best deed om verzoekster en haar kinderen te hulp te schieten.

Er dient echter op gewezen dat het niet aannemelijk is dat verzoekster verklaart dat er geen onmiddellijke voorzorgsmaatregelen werden genomen na de ontsnapping van haar dochter om haar dochter en de rest van het gezin veilig te stellen. Verzoekster bleef daarentegen één dag thuis samen met haar dochter en nam ze de volgende dag mee naar een publieke plaats, met name haar theehuis (administratief dossier, CGVS, p. 15). Gelet op de bedreigingen van Al-Shabaab en de door verzoekster geschetste context – Al-Shabaab woonde in het dorp, mishandelde meisjes en ook haar man had in het verleden reeds problemen met Al-Shabaab – acht de Raad het niet plausibel dat verzoekster, noch haar oom ten aanzien van haar gezin geen enkele veiligheidsmaatregel nam. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat verzoeksters oom en zijzelf haar kinderen voor gevaar zouden willen behoeden en alle mogelijke voorzorgsmaatregelen zouden treffen. Dit klemt des te meer nu verzoeksters oom wel dergelijke, onmiddellijke maatregelen trof nadat er een aanslag op het theehuis van verzoekster zou zijn gepleegd. Door in het verzoekschrift louter de

vaststellingen van de commissaris-generaal in dit verband te bekritisieren en tegen te spreken, werpt zij geen ander licht op de voormelde vaststellingen.

Door in het verzoekschrift aan te voeren dat het voornaamste was dat zij wist dat Al-Shabaab naar haar zocht en zij uit verdere angst er niet aan gedacht heeft om te vragen hoe haar oom deze informatie had verkregen, kan verzoekster evenmin overtuigen. Er dient te worden opgemerkt dat, aangezien verzoekster in België internationale bescherming vraagt omwille van haar beweerde problemen met Al-Shabaab, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die haar relaas ondersteunen. De uitleg dat zij uit verdere angst er niet aan gedacht heeft om door te vragen, kan niet overtuigen. Te meer daar blijkt dat verzoekster ook tot op heden heeft nagelaten om bijkomende informatie hieromtrent te verkrijgen. Dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van haar persoonlijke problemen doet afbreuk aan de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van haar relaas.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift opnieuw onderlijnt dat zij er oprecht van uitging dat Al-Shabaab medelijden met haar zou hebben omdat zij een alleenstaande moeder was en zij daarom ook dacht dat ze haar met rust zouden laten na de eerste keer dat ze haar vroegen om haar dochter aan hen af te staan (administratief dossier, CGVS, p. 17, 19-20), herneemt de Raad dat het in de door haar geschetste context niet geloofwaardig is dat verzoekster een dergelijke nonchalante houding zou hebben aangenomen na een bedreiging van de gewapende groepering Al-Shabaab. Verzoeksters betoog in het voorliggend verzoekschrift vermag dan ook geen afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband, die door de Raad worden bijgetreden en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoekster vervolgt in haar verzoekschrift dat zij pas na de ontvoering van haar eigen dochter ontdekte dat ook de dochter van haar buurman was meegenomen, dat zij dit niet van tevoren wist en het argument van de commissaris-generaal dan ook niet opgaat dat zij informatie had moeten inwinnen bij haar buurman. De Raad merkt op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij, na de ontvoering van haar dochter, naar de burens is gegaan en vertelde wat er was gebeurd, waarop haar buurman aangaf dat hun dochter ook werd ontvoerd (administratief dossier, CGVS, p. 19). Hieruit blijkt aldus dat verzoekster wel degelijk in de mogelijkheid verkeerde om zich verder te informeren over het lot van de dochter van de buurman om een inschatting te kunnen maken van de situatie van haar eigen dochter, hetgeen zij echter naliet (ibid., p. 20). Aangezien verzoekster zelf verklaart dat de ontvoering van de dochter van de buurman op dezelfde manier gebeurde, kon wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat zij informatie zou pogen te vergaren van een lotgenoot. Dat zij dit niet deed, ondergraaft de geloofwaardigheid van haar relaas.

2.3.4.6. In de bestreden beslissing wordt voorts nog pertinent overwogen dat:

- (a) het niet aannemelijk is dat Al-Shabaab zo veel moeite stak in het ontvoeren van verzoeksters dochter en haar lotgenoot, om hen dan door een nalatigheid te laten ontsnappen;
- (b) het niet aannemelijk is dat verzoeksters dochter haar weg toevallig terugvond naar het dorp;
- (c) de vaststelling dat verzoekster niets kan vertellen over haar ongewone en bijzondere reis bedenkelijk is.

Verzoekster argumenteert in het verzoekschrift dat zij niet verantwoordelijk is voor de handelingen en gedragingen van Al-Shabaab en het haar niet kan worden verweten hoe zij hebben gehandeld. De Raad wijst erop dat het loutere feit dat verzoeksters verklaringen omtrent het gedrag en de handelwijze van Al-Shabaab onaannemelijk, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, niet betekent dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan Al-Shabaab zou moeten voldoen. Indien verzoeksters vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoekster echter wel in concreto aannemelijk te maken waarom in haar persoonlijk geval haar situatie anders is dan hetgeen redelijkerwijze kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen.

Verzoekster vervolgt in voorliggend verzoekschrift dat zij voor haar verklaringen omtrent de ontsnapping van haar dochter enkel kan afgaan op wat haar dochter zelf heeft verteld over de ontsnapping. Hiermee beperkt zij zich echter tot het louter minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen niet kan overtuigen en waarmee zij niet vermag de pertinente motieven van de bestreden beslissing in dit verband te verklaren of te weerleggen.

Voor het overige voert verzoekster geen enkel concreet en dienstig verweer, zodat de motieven van de bestreden beslissing onverminderd overeind blijven, door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.4.7. Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief dat verzoekster enerzijds verklaart dat haar dochter één maand is meegenomen door Al-Shabaab en daarna aangeeft dat ze een jaar is weggeweest, is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.4.8. Verzoekster legt een medisch attest voor waaruit blijkt dat zij een infibulatie heeft ondergaan (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 2). In het attest wordt melding gemaakt van een infibulatie type I en type II. Ook wordt opgemerkt dat zij geen hersteloperatie heeft ondergaan.

2.3.4.8.1. VGV, van welke aard dan ook, vormt een ernstige en onomkeerbare aantasting van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vormen een daad van vervolging en vallen onder de noemer "daden van lichamenlijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld" en "daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard", in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet. Deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

De internationale bescherming waarin het Vluchtelingenverdrag voorziet, heeft tot doel de verzoeker tegen mogelijke vervolging te beschermen en niet de schade van een reeds ondergane vervolging te herstellen. Een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling is overigens niet dienstig om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden dat voortvloeit uit een reeds ondergane vervolging, nu dit lijden er is, ongeacht de beschermingsstatus die de betrokkene desgevallend geniet. Waar niet wordt betwist dat VGV een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan en voor hen levenslang blijvende gevolgen kan hebben, zowel op lichamenlijk als mentaal vlak, gaat het niet op te stellen dat het recht op lichamenlijke integriteit van de betrokken vrouwen opnieuw wordt geschonden, louter door het voortdurende karakter van de reeds ondergane VGV, dat voortvloeit uit de gevolgen ervan, en derhalve deze permanente gevolgen gelijk te stellen aan daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Ter terechtzitting voert verzoekster aan bij terugkeer naar Somalië te vrezen te worden herbesneden. De VGV, waarvan verzoekster reeds het slachtoffer is geweest, wordt gekwalificeerd als een eerdere vervolging.

De beoordeling of verzoeksters vrees voor vervolging gegrond is, moet plaatsvinden op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid worden verricht, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, overeenkomstig artikel 48/6, § 5, en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, om uit te maken of de vastgestelde feiten en omstandigheden een zodanige bedreiging vormen dat verzoekster, gezien haar individuele situatie, goede gronden heeft om te vrezen daadwerkelijk te zullen worden vervolgd wanneer zij terugkeert naar haar land van herkomst (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, WS, pt. 60; HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 42).

Bij de beoordeling van dergelijk risico op een eventuele, toekomstige herhaalde vervolging komt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg in het vizier.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 4, vierde lid van de Kwalificatierichtlijn, bepaalt:

"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

Er kan in dit verband worden gewezen op het arrest HvJ 9 november 2023, C-125/22, X, Y, waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) overweegt als volgt: *"51. Bovendien kan, krachtens artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95, het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, in beginsel een duidelijke aanwijzing vormen dat de verzoeker een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, zodat deze omstandigheden die verband houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, hoe deze ook zijn, altijd moeten worden betrokken bij de beoordeling of er sprake is van een reëel risico om een van de in artikel 15 van die richtlijn omschreven vormen van ernstige schade te lijden.*

[...]

68. Bovendien is het – zoals in punt 51 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht en overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95 – aan de bevoegde nationale autoriteit om rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker reeds ernstige schade heeft geleden of in die zin reeds rechtstreeks is bedreigd, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen." (eigen onderlijning)

In dit verband wordt onderstreept dat de bewijskracht, die krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen door de bevoegde instanties, in aanmerking moet worden genomen op voorwaarde dat die eerdere daden en bedreigingen verband houden met de vervolgingsgrond die de persoon die om bescherming verzoekt heeft aangegeven (cf. HvJ 2 maart 2010,

gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, *Abdulla e.a.*, pt. 93-99: “[...] De door artikel 4, lid 4, van de richtlijn aan dergelijke eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen gehechte bewijskracht zal door de bevoegde autoriteiten in aanmerking worden genomen op de uit artikel 9, lid 3, van de richtlijn voortvloeiende voorwaarde dat die daden en bedreigingen verband vertonen met de door de bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond.”).

Aangezien verzoekster reeds het slachtoffer was van wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, moet worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze ‘goede redenen’ houden in dat de asielinstantie bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade voldoende tegenindicaties aanbrengt om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS 25 november 2024, nr. 261.439).

Bij de beoordeling of er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, is de gehanteerde bewijsstandaard deze van ‘de redelijke mate van waarschijnlijkheid’ (“*reasonable degree of likelihood-test*”) (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

De Raad brengt in dit verband in herinnering dat een onderzoek naar een toekomstig risico op eventuele herhaalde vervolging kadert binnen het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg is de samenwerkingsplicht in het kader van de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het beschermingsverzoek vormen, zoals vervat in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, niet meer aan de orde (cf. HvJ 22 november 2012, zaak C-277/11, *M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, pt. 64-70 en zie ook: RvS 25 november 2024, nr. 261.439, pt. 11).

Dit neemt niet weg dat bij de beoordeling van de gevolgen van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, met name de beslissing of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming, naast artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, ook rekening moet worden gehouden met artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet stipuleert:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen:

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*
- d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;*
- e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan inroepen.”*

Uit het voorgaande volgt dat, bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Somalië blootgesteld te worden aan vervolging, haar specifieke en individuele omstandigheden beoordeeld en afgewogen moeten worden in het licht van de algemene omstandigheden in Somalië, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Hierbij past het om de beschikbare landeninformatie over alle vormen van VGV, zoals infibulatie, als ook het risico op herinfibulatie nader te bekijken.

De Raad neemt hiervoor volgende landeninformatie en richtlijnen, beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, in overweging:

- EUAA, *Country Guidance Somalia*, van oktober 2025, waarbij COI van diverse bronnen wordt gehanteerd, o.m. het EUAA, *Country of Origin Information Report Somalia: Country Focus*, van mei 2025;

- LIFOS, Migrationsverket en CEDOCA, *Somalia Female genital mutilation” Report (translation)*, van 13 mei 2025, dat in het verlengde ligt van CEDOCA, COI Focus Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV), van 20 februari 2025;
- EUAA, *COI Query. Somalia*, 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, *Somalia – Female Genital Mutilation*, 14 September 2022; Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, *The Somali Health and Demographic Survey 2020* en DIS, *COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)*, van februari 2021.

2.3.4.8.2. Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat VGV bijna universeel doorheen geheel Somalië wordt uitgeoefend, inclusief zuid-centraal Somalië, Puntland en Somaliland. Uit een studie van 2020 blijkt dat 99% van alle Somalische vrouwen VGV heeft ondergaan, met infibulatie als de meest voorkomende vorm van VGV (zgn. faraonische besnijdenis, type III) (64 %). Volgens meerdere bronnen neemt de VGV-prevalentie niet af, maar is er wel een daling merkbaar van het aantal infibulaties. VGV wordt gewoonlijk uitgevoerd tot de leeftijd van 15 jaar. Uit een bevraging blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Somaliërs zich verzet tegen VGV en overweegt om zijn of haar dochter niet bloot te stellen aan deze praktijk. De jongere generatie Somaliërs uit wel een voorkeur voor een sunni-besnijdenis (die in principe de vorm kan aannemen van zowel type I, type II als type III besnijdenis, maar doorgaans geen volledige infibulatie inhoudt). In de beschikbare landeninformatie wordt aangegeven dat er naargelang de verschillende regio's in Somalië geen onderscheid in prevalentie en het ondergane type van VGV is. Ook de sociaaleconomische levensomstandigheden, het opleidingsniveau en de clanaffiliatie hebben nagenoeg geen invloed op de prevalentiegraad.

Ondanks het constitutionele verbod op VGV, ontbreekt het Somalië aan nationale wetgeving die VGV strafbaar stelt. In 2024 werd Galmudug de eerste staat die alle vormen van VGV verbodt, hoewel de handhaving beperkt blijft. Somalische vrouwen hebben verder te maken met ernstige hindernissen bij de toegang tot rechtsbescherming.

De beslissing tot het uitvoeren van VGV en de gevolgen van het niet-besneden zijn, kunnen niet los worden gezien van de sociale structuur van Somalië, waar het collectieve niveau sterk doorwerkt in individuele beslissingen. De beslissingsvrijheid van een Somalisch meisje of vrouw moet worden begrepen in het licht van voormeld collectief gedachtepatroon en de prevalerende patriarchale structuur van de samenleving. De familie en clan hebben een centrale plaats in het leven van een Somalisch meisje of vrouw, die van haar sociaal netwerk afhankelijk is voor de bescherming en het uitoefenen van haar rechten. Het huwen en het stichten van een familie betreffen verder de fundamenten van de Somalische samenleving, waarbij het voor een jonge Somalische vrouw in de meeste delen van Somalië ondenkbaar is om ongehuwd te blijven. Voor de huwbaarheid van een Somalisch meisje/vrouw is het hierbij belangrijk dat haar maagdelijkheid niet ter discussie staat. De beschuldiging geen maagd meer te zijn, is het grootste stigma dat een ongehuwd meisje of vrouw kan dragen. Traditioneel is VGV, en in het bijzonder infibulatie, gelinkt aan de onmogelijkheid om seksuele betrekkingen te hebben, zodat het meisje of de vrouw als maagd zal worden beschouwd. Volgens de meerderheid van de geraadpleegde bronnen bemoeilijkt het niet-besneden zijn de huwelijkskansen van het meisje. Informatie over meisjes die geen VGV hebben ondergaan, verspreidt zich en leidt tot stigmatisering, discriminatie, het verspreiden van geruchten, sociaal isolement, verdenkingen van voorhuwelijks seksuele betrekkingen en reputatieschade voor de gehele familie. Een niet-besneden meisje of vrouw wordt als onrein beschouwd. UNFPA gaf in december 2023 aan dat veel clans VGV noodzakelijk achten, waarbij het niet-besneden zijn sancties met zich meebrengt. Zowel vanuit de familiale context, de clan, als de ruimere gemeenschap – bijvoorbeeld klasgenoten van het meisje – kan aanzienlijke sociale druk worden uitgeoefend om een besnijdenis te ondergaan, wat het moeilijk maakt om dit te weigeren of te vermijden. In grootsteden, zoals Mogadishu, kan het gemakkelijker zijn om het gebrek aan besnijdenis te verbergen, al blijft het zeer ongebruikelijk dat een familie de praktijk van VGV volledig naast zich neerlegt. Sommige moeders slagen erin hun dochters te beschermen. De mogelijkheid om dit te doen, hangt af van de persoonlijkheid van de moeder, of zij de nodige volharding in deze beslissing kan waarmaken en zich kan verzetten tegen de psychologische druk van zowel familie als de samenleving. De familie zal een ruim draagkrachtig netwerk nodig hebben, dat hun kijk op VGV deelt. Zelfs indien de moeder zich verzet tegen VGV, kan het gebeuren dat de ruimere familie het meisje, zonder medeweten van de ouders, alsnog besnijdt, dan wel dat het meisje hier bij het opgroeien zelf om vraagt, vanwege aanhoudende druk van haar leeftijdsgenoten.

Geïnfibuleerde vrouwen ondergaan desinfibulatie met het oog op seksuele betrekkingen in het kader van een huwelijk, om een bevalling mogelijk te maken of omwille van medische en/of gezondheidsredenen. De desinfibulatie kan worden uitgevoerd door een besnijdstster, een vroedvrouw of door de echtgenoot van de vrouw zelf. Dit laatste komt voornamelijk voor in Zuid-Somalie. De gevolgen en het risico op stigmatisering voor een gedesinfibuleerde jonge ongehuwde vrouw of meisje, hangen af van de context waarin zij leeft en de verwachtingen van haar familie en van haar toekomstige echtgenoot, die kan eisen dat zijn vrouw vóór het huwelijk opnieuw geïnfibuleerd wordt. Er wordt gerapporteerd dat getrouwde vrouwen gedesinfibuleerd kunnen worden in een ziekenhuis zonder dat iemand dit weet, op de echtgenoot na. Deze ingreep behoort tot de privésfeer van het gezin, maar ook dit lijkt af te hangen van de voorkeur die de man heeft voor een al dan

niet geïnfibuleerde vrouw.

Het opnieuw (gedeeltelijk) dichtnaaien of herinfibulatie kan voorkomen in verschillende situaties, bijvoorbeeld: na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijks relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet “correct” is gebeurd of om (vermeende) gezondheidsredenen. De keuzevrijheid die het meisje of de vrouw hierin heeft, is afhankelijk van de situatie waarin zij zich bevindt.

Specifiek wat betreft herinfibulatie na een bevalling, blijkt uit de landeninformatie onder meer het volgende. Hoewel een bron van het UNFPA (United Nations Population Fund) aangeeft dat herinfibulatie in Somalië vaak voorkomt (“*very common*”) – er zijn geen geografische verschillen en het wordt beschouwd als een onderdeel van de bevalling – gebeurt dit niet systematisch. De herinfibulatie gebeurt meestal door de vroedvrouw of, indien deze weigert of niet over de vereiste kennis beschikt, door een traditionele besnijderster. De landeninformatie biedt geen eenduidig zicht op de manier waarop beslist wordt om een herinfibulatie uit te voeren. Hoewel over het algemeen sprake is van een keuzevrijheid voor de vrouw, kan die keuzevrijheid beperkt, beïnvloed of niet-gerespecteerd worden door de mening van de echtgenoot, van haar familie of van de aanwezige vroedvrouw, waartegen de vrouw zich moeilijk kan verzetten. Het kan dus voorkomen dat een vrouw een herinfibulatie ondergaat ondanks haar verzet of zonder dat zij hierover voorafgaandelijk werd geconsulteerd. De vrouw kan ook ‘vrijwillig’ opteren voor een herinfibulatie, onder meer vanuit een wijdverspreid idee dat dit nodig is om haar echtgenoot seksueel tevreden te houden of omdat zij het oncomfortabel vindt om na jarenlange gesloten labia plots een open litteken te hebben. Ook de gezinssituatie van de vrouw, met name haar burgerlijke status en de vraag of ze al kinderen gebaard heeft, kan een rol spelen bij de beoordeling van het risico op herinfibulatie. Er wordt gerapporteerd dat herinfibulatie een grotere rol kan spelen bij vrouwen die jong genoeg zijn om kinderen te baren. De landeninformatie preciseert echter niet over welke leeftijdsgrens het zou gaan. Een UNICEF-bron wijst erop dat het opnieuw dichtnaaien herhaald wordt na de bevalling van de eerste twee tot vier kinderen. Een bron rapporteert dat herinfibulatie na bevalling minder van belang is bij gehuwde vrouwen omdat de vraag naar maagdelijkheid niet meer speelt, maar sluit dit niet uit. Hoewel het meestal de vrouw is die hiervoor kiest (al dan niet onder druk van haar familie en/of echtgenoot), kan dit ook tegen haar wil gebeuren na de bevalling en dit op een moment dat zij fysiek niet in staat is om zelf een beslissing te nemen. In die omstandigheden wordt de beslissing genomen door vrouwelijke familieleden van de vrouw of door de vroedvrouw zelf. Ook hier kunnen het standpunt van de echtgenoot en zijn voorkeur voor een al dan niet geïnfibuleerde vrouw en de druk die een vrouw voelt aldus relevant zijn.

Verder kan ook het type van de reeds ondergane VGV een rol spelen. Een bron rapporteert dat vrouwen die een sunni-besnijdenis ondergaan hebben, gewoonlijk niet ge(her)infibuleerd worden, hoewel ze hiertoe onder druk kunnen worden gezet. Er wordt gerapporteerd dat meisjes die een sunni-besnijdenis hebben ondergaan, wordt verweten dat ze “onrein” zijn en niet in staat worden geacht om hun seksuele verlangens te controleren.

Om het risico op herinfibulatie te kunnen beoordelen moet aldus rekening worden gehouden met de globale context van de vrouw en kan de behandeling van andere vrouwen in de familie inzicht verschaffen in de manier waarop naar VGV wordt gekeken en toegepast. Het is derhalve gepast te wijzen op het fundamenteel belang van het persoonlijk onderhoud om een zicht te krijgen op het geheel van factoren die verzoeksters situatie kenmerken om deze naar behoren te kunnen beoordelen.

In het EUAA-rapport “*Country Guidance. Somalia*” van oktober 2025 worden in het kader van VGV drie risicoprofielen onderscheiden:

(1) Voor meisjes die geen VGV hebben ondergaan, bestaat er in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging in heel Somalië.

“A well-founded fear of persecution would in general be substantiated in the case of girls who have not undergone FGM/C in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland, as in Somalia, FGM/C is a widespread and deeply rooted practice, predominantly carried out on underage girls.”

(2) In het uitzonderlijke geval van vrouwen die niet aan VGV werden onderworpen moet bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster alsnog aan VGV zal worden onderworpen, rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, in het bijzonder de leeftijd van de verzoekster, haar burgerlijke staat, de traditie binnen en de standpunten van haar familie over deze praktijk en het thuisgebied. De omstandigheden waarin de verzoekster om internationale bescherming erin geslaagd is om te voorkomen dat zij aan VGV wordt onderworpen, moeten ook de nodige aandacht krijgen.

“For a woman in Somalia, not to have been subjected to FGM/C is very exceptional. The circumstances under which the applicant had managed to avoid being subjected to FGM/C should also be given due consideration. In the exceptional case that a woman had not undergone FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood, to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: Age (...) Marital status (...) Tradition and the views of family on the practice (...) Home area (...).”

(3) Voor vrouwen en meisjes die reeds VGV hebben ondergaan, wordt een onderscheid gemaakt naargelang type besnijdenis. Vrouwen die type III (infibulatie) ondergaan hebben, kunnen geherinfibuleerd worden, bijvoorbeeld na een bevalling, bij vrouwen die om andere redenen dan een bevalling zijn gedesinfibuleerd, ongetrouwde meisjes of vrouwen die hun maagdelijkheid hebben verloren na een verkrachting of bij een voorhuwelijks relatie, meisjes en vrouwen bij wie de infibulatie niet “correct” is gebeurd of om (vermeende) gezondheidsredenen. Vrouwen die een mildere vorm (type I of type II) ondergaan hebben, kunnen in bepaalde gevallen onderworpen worden aan een infibulatie (type III).

Er is uiteenlopende informatie wat betreft de prevalentie van verschillende vormen van herhaalde VGV. Bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, moet niettemin rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: leeftijd, burgerlijke staat en het al dan niet bevallen zijn, andere (familiale) percepties en tradities, type VGV dat werd ondergaan.

“There is diverging information regarding the prevalence of different forms of repeated FGM/C. Nevertheless, the following considerations can be highlighted and the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for woman and girls who have been subjected to FGM/C to undergo FGM/C again in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland, should take into account risk-impacting circumstances, such as: Age and marital status (...) Other (family) perceptions and traditions (...) Type of FGM/C experienced (...).”

2.3.4.8.3. Verzoeksters geval situeert zich in categorie 3. Hieruit volgt dat het gegeven dat verzoekster op heden reeds is besneden (VGV type I en type II worden aangeduid op het attest) een belangrijk element vormt dat moet worden betrokken bij de beoordeling of er in haar hoofde goede gronden bestaan om aan te nemen dat ze daadwerkelijk zal vervolgd worden bij een terugkeer naar Somalië, maar dat dit gegeven op zich niet voldoende is. Uit de voormelde landeninformatie blijkt immers duidelijk dat niet elke Somalische vrouw die reeds besneden is systematisch een risico loopt op herinfibulatie bij een terugkeer naar Somalië.

Een individuele beoordeling dringt zich aldus op, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals leeftijd, burgerlijke staat en het al dan niet bevallen zijn, andere (familiale) percepties en tradities, type VGV dat werd ondergaan.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud niet zelf een vrees voor vervolging aanvoert met betrekking tot haar besnijdenis, noch een vrees voor een herinfibulatie. Wanneer de protection officer peilt naar de reden waarom verzoekster het VGV attest voorlegt en zelfs expliciet vraagt of dit document te maken heeft met haar vrees om terug te keren naar Somalië, laat zij na om ook maar enige vrees uit te spreken (administratief dossier, CGVS, p. 3). Ook later tijdens het persoonlijk onderhoud, wanneer opnieuw wordt gepeild naar haar vrees bij terugkeer naar Somalië, werpt zij nergens een vrees voor vervolging op met betrekking tot haar besnijdenis, noch een vrees voor een herinfibulatie (ibid., p. 16 en 26). De Raad merkt in dit verband voorts op dat verzoekster dergelijke vrees ook in haar aanvullende nota's van respectievelijk 17 december 2024 en 12 maart 2025 geheel onvermeld liet en pas ter terechtzitting voor het eerst op de proppen komt met dit vluchtmotief. Er dient te worden benadrukt dat het aan verzoekster is om voor de diverse asielinstanties de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker a posteriori dit gegeven aanbrengt.

De Raad stelt hoe dan ook vast dat in casu in hoofde van verzoekster geen voldoende risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die toelaten vast te stellen dat er in haar geval sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Somalië aan (her)infibulatie zal worden onderworpen.

Verzoekster is een veertigjarige vrouw, verklaart gehuwd te zijn en vijf kinderen te hebben (gehad) (administratief dossier, CGVS, p. 5 en 12; “verklaring” DVZ, vragen 16a en 17). Doorheen haar verklaringen heeft ze geen melding gemaakt van enige problemen in Somalië omwille van het feit dat zij type I en type II besneden is en geen infibulatie heeft ondergaan. Haar jongste kind werd in 2015 in Somalië geboren (administratief dossier, “verklaring” DVZ, vraag 17), wat er aldus op wijst dat verzoekster niet werd geherinfibuleerd naar een verdergaande vorm van VGV na haar bevalling in Somalië, wat een concrete tegenindicatie is voor haar ter terechtzitting opgeworpen vrees voor herinfibulatie.

In casu stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoekster geen voldoende risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die toelaten vast te stellen dat er in haar geval sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Somalië aan herinfibulatie zal worden onderworpen.

Gelet op verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden en het gebrek aan voldoende risicobepalende omstandigheden, dient de Raad vast te stellen dat in casu goede redenen voorliggen in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

2.3.4.8.4. Ter terechtzitting pleit de advocaat van verzoekster nog dat de commissaris-generaal is vergeten na te gaan welke vrees verzoeksters drie minderjarige dochters lopen. Zij benadrukt hierbij dat alle dochters zijn besneden volgens type II, met veel last van menstruatiepijnen. Daarbij wordt ook geopperd dat het risico voor de minderjarige dochters van verzoeksters gelinkt is aan problemen met een (toekomstige) echtgenoot.

De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn vluchtrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de verzoeker om internationale bescherming aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Daarnaast dient opgemerkt dat het de partijen verboden is om op de zitting of in een niet voorzien proceduregeschrift enig nieuw middel aan de Raad voor te leggen. Dit vloeit voort uit het schriftelijke karakter van de procedure voor de Raad (zie artikelen 39/69, § 1, tweede lid, 4° en 39/60 van de Vreemdelingenwet) en uit het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingsdossier (zie wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95). Dit verbod belet niet dat de partijen op de zitting mondeling kunnen antwoorden op de argumenten die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zijn aangevoerd en evenmin dat zij argumenten of excepties aanvoeren over de ontvankelijkheid van de rechtsvordering of op de zitting nieuwe gegevens aanvoeren in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt te dezen evenwel vast dat verzoekster reeds ten tijde van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS de medische attesten ter staving van de besnijdenis van haar minderjarige dochters heeft voorgelegd (administratief dossier, map 'Documenten') en zij hierover aangeeft dat deze attesten tot doel hebben om aan te tonen dat haar dochters besneden zijn (administratief dossier, CGVS, p. 3). Er moet aldus worden opgemerkt dat verzoekster reeds geruime tijd voor de zitting op de hoogte was van de feiten waarop deze attesten betrekking hebben. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoekster op geen enkel ogenblik enige vrees verbond aan de VGV van haar dochters. Zo stelt de Raad opnieuw vast dat, wanneer de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud peilt naar de reden waarom verzoekster de VGV-attesten voorlegt en zelfs expliciet vraagt of deze documenten te maken heeft met haar vrees om terug te keren naar Somalië, zij aangeeft dat dit enkel over de besnijdenis gaat "*Heeft dat te maken met uw vrees om terug te keren naar Somalië. - Nee, dat gaat enkel over de besnijdenis.*" (administratief dossier, CGVS, p. 3). Ook later tijdens het persoonlijk onderhoud, wanneer opnieuw wordt gepeild naar de vrees die zij in hoofde van haar minderjarige dochters bij terugkeer naar Somalië koestert, werpt zij nergens een vrees voor vervolging op met betrekking tot hun besnijdenis, noch een vrees voor een herinfibulatie (*ibid.*, p. 16). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud geeft verzoekster, die aldaar werd bijgestaan door een advocaat, aan dat zij alles heeft kunnen vertellen over haar problemen en verklaart zij niets meer te wensen toevoegen (administratief dossier, CGVS, p. 26). Ook haar advocaat stelt geen opmerkingen te hebben (*ibid.*, p. 27). Daarnaast blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoekster twee aanvullende nota's heeft neergelegd respectievelijk op 17 december 2024 en 12 maart 2025, waar evenmin met enig woord wordt gerept over een vrees voor herinfibulatie in hoofde van haar minderjarige dochters. Evenmin blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoekster enige concrete verklaring heeft gegeven waarom zij deze elementen niet eerder in de procedure aan de beoordeling van het CGVS heeft voorgelegd.

De Raad stelt vast dat verzoekster aldus nooit eerder een vrees heeft geuit in verband met de (her)besnijdenis van haar dochters, hoewel ze hier wel degelijk – verschillende malen – de mogelijkheid toe had en reeds geruime tijd voor de terechtzitting op de hoogte was van de besnijdenis van haar dochters. Het voor het eerst opwerpen van een dergelijke vrees in hoofde van haar minderjarige dochters ter terechtzitting is dan ook laattijdig.

De door verzoekster ter terechtzitting aangebrachte vrees voor vervolging voor (her)besnijdenis van haar dochters kan aldus niet worden aanzien als een 'nieuw element' in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het ter terechtzitting aanbrengen, zonder dienstige verklaring, van totaal nieuwe

gegevens die niet als 'nieuw element' kunnen worden aanzien, die in wezen een nieuwe grond voor vervolging betreffen en die – door toedoen van verzoekster – aldus niet door het CGVS konden worden onderzocht en beoordeeld tijdens de administratieve behandeling van het verzoek om internationale bescherming, is niet aanvaardbaar. Dit zou er immers toe kunnen leiden dat de Raad bij gebrek aan onderzoeksbevoegdheid telkenmale verplicht zou zijn om de bestreden beslissing te vernietigen wanneer een verzoeker om internationale bescherming een nieuwe vrees en een nieuwe vervolgingsgrond aanbrengt in het kader van diens beroepsprocedure.

In zoverre verzoekster zou trachten te laten uitschijnen dat zij en/of haar minderjarige dochters op basis van haar verklaringen ter terechtzitting omtrent VGV in aanmerking zou komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat dit alles in het kader van de beoordeling van onderhavige procedure internationale bescherming niet kan leiden tot de toekenning van internationale bescherming. Zo verzoekster de voormelde vrees en verklaringen aan het oordeel van de Belgische asielinstanties wenst te onderwerpen, dient zij – dan wel haar minderjarige dochters in eigen naam – daartoe gebruik te maken van de geëigende weg, met name het indienen van een nieuw verzoek om internationale bescherming.

2.3.4.9. De Raad stelt vast dat verzoekster voorts geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door haar in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangaande de e-mail van verzoeksters advocaat aan het CGVS omtrent het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan dienstig worden verwezen naar de vaststellingen in punt 2.3.4.3.

Wat betreft de kopie van een bewijs van nationaliteit met legalisatie door de Brusselse ambassade van 12 februari 2025 (rechtsplegingsdossier, stuk 7, aanvullende nota van 12 maart 2025) merkt de Raad op dat verzoeksters identiteit en nationaliteit op zich niet worden betwist. Deze elementen hebben evenwel geen uitstaans met verzoeksters beweerde vrees voor vervolging en zijn dan ook niet van aard om de voormelde vaststellingen om te buigen.

2.3.4.10. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoot waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïdendeerd.

2.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Somalië een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de landeninformatie, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en de aanvullende nota, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Somalië regionaal erg

verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Somalië de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal maakt in zijn aanvullende nota van 21 oktober 2025 volgende beoordeling van de veiligheidssituatie:

“UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van oktober 2025 wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De federale overheid en de lidstaten beheren gedeeltelijk het grondgebied. Grote delen van de lidstaten South West en Jubaland zijn onder de controle van de gewapende groepering al-Shabaab (AS) en in mindere mate Hirshabelle en Galmudug. Confrontaties tussen enerzijds AS en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. AS blijft complexe aanvallen uitvoeren tegen de regerings- en ATMIS-troepen en de internationale strijdkrachten alsook tegen burgers en de zakenwereld, ook in de beveiligde gebieden in de hoofdstad Mogadishu. Ondanks de belofte van een totale oorlog tegen AS slaagt de regering-Hassan Sheikh Mohamud niet het momentum, gestart in augustus 2022, vol te houden. Dit onder meer door logistieke, organisatorische en financiële problemen. Bijkomend verhinderen onenigheid op politiek vlak en interclan geweld het momentum. Eind 2024 wordt de UN Assistance Mission in Somalia (UNSOM) vervangen door de UN Transitional Assistance Mission in Somalia (UNTAMIS) en de African Union Transition Mission in Somalia (ATMIS) wordt vervangen door de AU Support and Stabilization Mission in Somalia (AUSSOM). Deze vernieuwing is cruciaal om een veiligheidsvacuüm te voorkomen. Ondanks de officiële start op 1 juli 2025 van de nieuwe vredesmacht van de Afrikaanse Unie kampt het AUSSOM met aanzienlijke financieringsproblemen en een tekort aan troepen. Begin 2025 lanceert AS een groot offensief waardoor eerdere successen van de regering worden teruggedraaid en de controle over belangrijke routes en steden, waaronder gebieden in de buurt van Mogadishu, wordt versterkt. Tegen deze achtergrond besluit president Hassan Sheikh Mohamud eind maart 2025, enkele dagen na een ASaanslag tegen zijn persoon, op te roepen tot een Nationale Dialoog, met als doel alle belangrijke politieke actoren en oppositieleiders te verenigen tegen de gemeenschappelijke vijand. De centrale overheid heeft echter intern te maken met spanningen tussen Mogadishu en enkele lidstaten door de organisatie van de toekomstige nationale presidentsverkiezingen en de tussentijdse lidstaatverkiezingen. De deelstaten Puntland en Jubaland schorten de banden met de centrale overheid op vanwege politieke geschillen. De vanaf oktober 2023 door de federale overheid erkende en gesteunde SSC-Khatumo-regering in de betwiste noordelijke regio's, maakt het federale landschap nog complexer. Het begin van de tweede ambtstermijn van de Amerikaanse president Trump vertaalt zich in een toename van luchtaanvallen in Somalië tegen de Islamic State in Somalia (ISS) in Puntland – waar begin 2025 een offensief is gestart tegen de groepering – maar ook tegen AS in Zuid- en Centraal-Somalië in een poging om de terreinwinst tegen te gaan. Ook het geweld tussen clans houdt aan.

Uit voornoemde landeninformatie komt verder naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen

rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Middle Shabelle te worden beoordeeld. In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt geoordeeld dat de regio Middle Shabelle een gebied is waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De regio Middle Shabelle ligt in het zuidoosten van Somalië en vormt samen met Hiraan de deelstaat Hirshabelle. De hoofdstad van de regio is Jowhar. Het conflict in Middle Shabelle omvat de voortdurende confrontatie tussen al-Shabaab en anti-al-Shabaabtroepen, met inbegrip van clanmilities. De controle over de regio blijft gefragmenteerd waarbij het grootste deel onder gemengde, onduidelijke of lokale controle staat van AS of de federaal gelieerde coalitietroepen. Midden 2025 was AS erin geslaagd het grootste deel van het gebied dat het sinds 2022 in Middle Shabelle had verloren, te heroveren. Eind juni 2025 slaagden het SNA en de geallieerde troepen erin om de controle terug te krijgen over Geel-Gub en Masajid Ali Gaduud in een zone die lang door AS werd gebruikt voor rekrutering en aanvallen en nog steeds hevig omstreken is. Daarnaast zijn er in de regio gewelddadige conflicten gemeld tussen de Abgaal- en de Hawadle-clans.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van september 2024 werd de bevolking van Middle Shabelle geschat op 1.013.352 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen 1 december 2023 en 1 december 2024 138 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (80). AS voert aanvallen uit tegen de aanwezige veiligheidsdiensten (ATMIS, SNA en lokale politie), sommige hiervan zijn hit-and-run-aanvallen. Daarnaast is er sprake van interclangeweld, aanvallen tegen AS door de Abgaalclan, gezamenlijke aanvallen van de veiligheidsdiensten tegen AS en gevechten tussen verschillende SNA-eenheden onderling. Wat het geweld door explosions/remote violence betreft noteert ACLED voornamelijk AS-aanslagen gericht tegen de veiligheidsdiensten. De terreurgroep viseert ook burgerdoelwitten. De overige incidenten in deze categorie zijn luchtaanvallen op AS-doelwitten door de internationale troepenmacht. De door ACLED geregistreerde 483 dodelijke slachtoffers zijn vooral soldaten, clanmilitieleden en AS-strijders die omkomen tijdens militaire operaties, AS-aanvallen of clanconflicten. Voor het geweld onder de noemer air/drone strike telt ACLED 33 doden. Dit zijn gerichte aanvallen tegen AS-schuilplaatsen of -posities. ACLED noteert geen enkele burgerdode door dit geweld. In totaal noteert ACLED 28 burgerdoden voor deze verslagperiode voor 13 incidenten onder civilian targeting. AS is verantwoordelijk voor de meeste burgerdoden. Het gaat over IED-en mortieraanslagen en het overvallen van voertuigen. Het motief is niet altijd duidelijk. AS eist ook niet alle aanslagen op. De overige geregistreerde burgerdoden zijn slachtoffers van clangeweld. Het gaat om gerichte moorden met een vuurwapen en als motieven worden clanwraak of grondtwisten vermeld.

Uit de EUAA Country Guidance: Somalia van oktober 2025, blijkt dat ACLED in Middle Shabelle van 1 april 2023 tot en met 31 juli 2025 600 veiligheidsincidenten registreert (gemiddeld 5 incidenten per week), met 2.480 dodelijke slachtoffers als gevolg (ongeveer 245 doden per 100.000 inwoners). Tussen 1 april 2023 en 16 maart 2025 raakten ongeveer 66.238 personen ontheemd uit Middle Shabelle.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, na grondige analyse van de actuele beschikbare informatie en in navolging van de EUAA Country Guidance: Somalia van oktober 2025, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat een burger die terugkeert naar Middle Shabelle, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker bracht geen info aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoekster wijst in haar verzoekschrift op de problematische situatie in Somalië in het algemeen en de regio Middle Shabelle in het bijzonder en hekelt dat de commissaris-generaal deze situatie minimaliseert. Zij citeert in dit verband uit enkele rapporten en wijst op de politieke situatie, de aanwezigheid van Al-Shabaab en de bedreiging die uitgaat van deze gewapende groepering.

De Raad benadrukt dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de regio Middle Shabelle verschillende factoren in ogenschouw werden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals de aanwezigheid van actoren van geweld; het aantal conflict gerelateerde incidenten; de intensiteit van deze incidenten; de aard van de gebruikte methodes en tactieken; de doelwitten die de partijen in het conflict beogen; het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld; de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of hun regio

van herkomst te verlaten. De analyse van de veiligheidssituatie dient aldus als een geheel te worden gelezen. Deze elementen werden aldus terdege in rekening gebracht door de commissaris-generaal bij zijn voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoekster. De informatie waarnaar verzoekster in de aanvullende nota verwijst ligt bovendien in lijn, voor zover zij niet dezelfde is, met dezelfde als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

De Raad treedt derhalve voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie, die gebaseerd is op actuele landeninformatie, bij.

Verzoekster gaat voorts niet in op de motieven in de bestreden beslissing aangaande de beoordeling van haar persoonlijke omstandigheden en brengt ook in het verzoekschrift of bij aanvullende nota geen dergelijke omstandigheden aan, in het licht van het risico om meer dan andere burgers het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze motieven worden door de Raad bijgetreden.

3.3.5.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. In de mate dat verzoekster nog aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De Raad benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoekster daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in verzoeksters privé- en gezinsleven.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord bij het CGVS op 8 augustus 2024. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters voorgehouden regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET